

Rosénka patřila mezi vodní víly, ale na rozdíl od Mlženek, Deštěnek a Rusalek se mohla vyskytovat i velmi daleko od jezer, rybníků a tůňek. A kdo ji chtěl potkat, musel si počkat na soumrak. První rosa totiž začíná padat právě chvíli po setmění.

Denní světlo už skoro vyhaslo, ale vzduch byl stále horký, až šustil. Houbáčci mají velmi citlivý nos, který zachytí déšť a vláhu na míle daleko, ale po životodárné vodě ani stopa. Vydali se tedy do všech koutů lesa a ti mladší vyrazili i za les, do polí. A právě tam, už za úplné tmy, zaslechli tenoučký hlásek. Ihned vyslali zprávu po síti podhoubí, a tak se v mžiku všichni skřítkci krčili na polní cestě a uprostřed nich sedělo malé scvrklé stvoření a tichounce naříkalo.

TADY TAKY
NIC!

JÁ MÁM
ŽÍZEŇ...

NIC!
SUCHO!